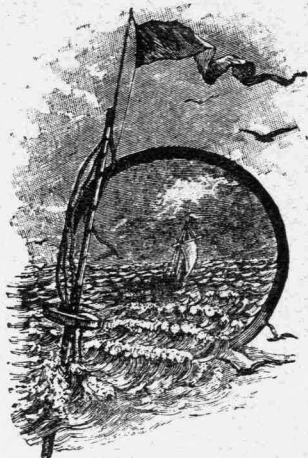

* ΔΑΜΙΑΝΟΣ Α' *

* ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ *

ΤΑΣ ΤΥΧΑΣ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἐκλεῶς ἰθύνων καὶ τὴν εὐημερίαν Αὐτῆς ἀνευδότηως ἐπιδιώκων, Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων **Δαμιανὸς ὁ Α'** ἐγεννήθη ἐν Μαραθοκάμπῳ τῆς Σάμου τὸ 1848 ἐξ εὐσεβεστάτων γονέων, πατὴρ μὲν Κωνσταντίνου, μητὴρ δ' Ἐλισάβετ. Τὰς ἐγκυκλίους Αὐτοῦ σπουδᾶς διανύσας ἐν τῷ Πυθαγορείῳ Γυμνασίῳ καὶ λίαν πρόωρος δοκιμάσας λύπας καὶ πικρίας διὰ τὴν στέρησιν τῶν φιλάτων Αὐτοῦ, εὐσεβῶς δ' ὢν ἀνατεθραμμένος κατέφυγεν εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, καὶ ἐν τῇ οὐρανίᾳ προσευχῇ ἐπεζήτησε καὶ εὖρε παραμυθίαν τῶν θλίψεων καὶ γαλήνην τῆς ψυχῆς Αὐτοῦ. Καὶ ὄντως κατὰ τὸ 1872 κατετάσσετο ἐν τῇ χορείᾳ τῆς γεραρᾶς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐνθα ἐφ' ἱκανὸν ἐν διαφοροῖς ὑπηρεσίαις τοῦ Πανσέπτου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὑπηρετήσεν τὴν ἀφιλοκέρδειαν δὲ καὶ ἀκτημοσύνην, τὸ σεμνὸν τοῦ βίου, τὴν χρηστότητα τῆς ἀναστροφῆς καὶ τὴν ἄλλην Αὐτοῦ νοημοσύνην καὶ ἱκανότητα διαγινῶντες καὶ ἐκτιμήσαντες δεόντως οἱ ἀρμόδιοι, προήγαγον εἰς τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα καὶ πρὸς διακονίαν εἰς τὸ ἐν Ταϊγανίῳ Ἀγιοταφικὸν Μετόχιον ἐξέπεμψαν, ἐνθα ἀρχετὰ ἐγκρατῆς καὶ τῆς Ῥωσικῆς γλώσσης ἐγένετο ὁπότεν μετακαλεσάμενος Αὐτὸν ὁ τότε Ἱεροσολύμων μακαριστὸς **Γερόθεος** ἐνεπιστεύθη Αὐτῷ τὴν ἐν Καυκάσῳ ἐξαρχείαν τοῦ Παναγίου Τάφου. Ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας δὲ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου **Νικοδήμου**, παρ' οὗ μεγάλως ἠγαπᾶτο καὶ ἐτιμᾶτο, μετακληθεὶς διωρίσθη ὡς ἐπίτροπος Αὐτοῦ καὶ ἐξάρχος ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ Παναγίου Τάφου· καὶ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ καὶ ὑψηλῇ διακονίᾳ τὰ μάλιστα διεκρίνετο, εὐδοκιμώτατα ἐπιτελῶν τ' ἀνατεθειμένα Αὐτῷ καθήκοντα· ὁπότε, χολωθέντος τοῦ Πατριάρχου **Νικοδήμου** ἕνεκα τοῦ σθένους καὶ τῆς παρρησίας, ἣν εἶχεν ὅπως νίκῳς παραστήσῃ Αὐτῷ τὸ ἄδικο καὶ ἐπιβλαβὲς τῆς ἀπελάσεως ἐκ τῆς χορείας τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος τοσούτων δοκίμων καὶ ἐν τοῖς μάλιστα ἐγκρίτων ἀδελφῶν, ἀπῆλλαξεν Αὐτὸν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει διακονίας. Ἀλλὰ μετὰ χρόνον ἓνα, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν δηλονότι τοῦ **Νικοδήμου** καὶ τὴν ἐκλογὴν ὡς Πατριάρχου Ἱεροσολύμων τοῦ ἀειμνήστου καὶ πεπνυμένου ἐκείνου Πατριάρχου **Γερασίμου τοῦ Αου**, ὁ ἀρχιμανδρίτης

Δαμιανός, τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως ἀπολαύων τοῦ νέου Πατριάρχου, ἐκλήθη καὶ αὐθις καὶ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῶν πραγμάτων

+ Οὐδὲν ἔστιν ἄλλο ἢ τὸ εὐσεβεῖν

τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν ἐκλογὴν δὲ ὡς Πατριάρχου Ἀντιοχείας τοῦ τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ ἐν Βηθλεὲμ Προσκυνημάτων ἔχοντος

Θαβωρίου **Σπυρίδωνος**, ἐζητήθη τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἡδύνατο καλ-
λίτερον νὰ ἐμπιστευθῆ ὁ Πατριάρχης μετὰ τῆς περὶ αὐτὸν ἱεράς Συνόδου
τὴν ἐπιστασίαν τηλικούτου ἱεροῦ Προσκυνήματος. Καὶ ἐν τῇ περιστάσει
ταύτῃ ἡ ὀλοθύμῃ γνώμῃ τῆς ἱεράς Συνόδου ὑπεδείκνυε τὸν ἀρχιμανδρί-
την **Δαμιανόν**. Ἐν τῇ διακονίᾳ δὲ ταύτῃ, οὐ μόνον τὰ ἀπὸ πολλοῦ
χρόνου ἐν ἐκρύβῳ καταστάσει διὰ τῆς χαρακτηριζούσης Αὐτὸν περινοίας
τοῦ ὑψίστου προσκυνήματος διὰ τῆς χαρακτηριζούσης Αὐτὸν περινοίας
καὶ διαλλακτικότητος ἐξωμάλυνεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβα-
σμὸν τῶν διαφερομένων ἔθνων κατέκτησε. Τὰς σπανίας Αὐτοῦ ταύτας
ἀρετὰς καὶ τὸν ἔνθεον πρὸς τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα ζῆλον Αὐτοῦ
ἀμείβων ὁ σοφὸς καὶ τῶν καλῶν ἔργων ἑραστής Πρωθιεράρχης τῆς Σιω-
νίτιδος Ἐκκλησίας **Γεράσιμος ὁ Ἄος** προήγαγε τὸν ἀρχιμανδρίτην
Δαμιανὸν εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Φιλαδελφείας διατηρήσας Αὐτὸν ἐν τῇ
αὐτῇ καὶ αὐθις διακονίᾳ. Καὶ ὁ ὑπ' Αὐτοῦ δὲ ποιμαινόμενος λαὸς, διὰ
τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτήρος, τὴν ἀπόλυτον ἀφιλοκέρδειαν καὶ ἀκτι-
μοσύνην, τὸ φιλόανθρωπον Αὐτοῦ ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ
πάσχοντας, δι' ἱεράς περιέβαλεν Αὐτὸν υἱικῆς στοργῆς καὶ ἀπείρου σεβα-
σμοῦ καὶ μονοῦ ἐλάτρευεν Αὐτόν. Ἐπὶ δὲ τῇ στέφει τοῦ **Τσάρου**
Νικολάου τοῦ Βου καὶ πάλιν ὑπὸ πάντων ἐνεκρίθη ὁ Φιλαδελφείας
Δαμιανὸς καὶ ἀπεστάλη εἰς Μόσχαν ὅπως, μετὰ τοῦ ἀντιπροσώπου καὶ
Γενικοῦ Πληρεξουσίου ἐξάρχου ἐν Ῥωσίᾳ τοῦ Παναγίου Τάφου πανο-
σιολογιωτάτου κ. **Αρσενίου** νῦν δὲ σεβασμιωτάτου ἁγίου Νεαπόλεως
καὶ ἐπιτρόπου ἐν Κωνσταντινουπόλει, γνώστου τῶν προσώπων τε καὶ
πραγμάτων τῆς χώρας ἐκεῖνης, μεγίστης δ' ἐκτιμήσεως καὶ βαθείας
ὑπολήψεως ἀπολαύοντος παρὰ τοῖς ἄρχουσι καὶ μεγιστάσι τῆς Αὐτοκρα-
τορίας τῶν Τσάρων, ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν γερασιμιωτάτην Σιονίτιδα
Ἐκκλησίαν· ἐπισπασάμενοι δὲ τὴν ἐκτίμησιν τῶν κρατούντων πολλῶν
καὶ μεγάλων ἡξιώθησαν τιμῶν. Ὀλίγον δὲ μετὰ τὴν ἐκ Ῥωσσίας ἐπά-
νοδον τοῦ Φιλαδελφείας **Δαμιανοῦ**, τοῦ ἀειμνήστου ἐν Πατριαρχίαις
Γερασίμου ἐκδημήσαντος πρὸς Κύριον καὶ χηρέυσαντος οὕτω τοῦ
Πατριαρχικοῦ θρόνου, ἐκλήθη οὗτος ὡς Τοποτηρητής, καὶ μετὰ ἐξάμηνον
ἐκλογικὴν πάλιν ἀνεδείχθη Πατριάρχης τῆς Σιονίτιδος Ἐκκλησίας κατὰ
τὸ 1897, Ἰουλίου 10^η, ἣτις καὶ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων Αὐτοῦ ἐστὶ.
Ἄμα δὲ τῇ εἰς τὸν ἔνδοξον τοῦ Ἀδελφοθέου θρόνον ἀναρρήσει Αὐτοῦ,
διὰ τῆς χαρακτηριζούσης Αὐτὸν ἀμεροληψίας ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐπιδει-
χθεισῶν πρὸς πάντας φιλοστόργων καὶ πατρικῶν Αὐτοῦ διαθέσεων, τὴν
εἰρήνην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς ἐχαρίσατο. Ἐρευνητὴς δὲ τοῦ παρελθόντος
καὶ προνοητὴς τοῦ μέλλοντος τυγχάνων, ἀπὸ τῆς θείας εὐδοκίᾳ ἀναλή-
ψεως τῶν ὑψηλῶν Αὐτοῦ Πατριαρχικῶν καθηκόντων διείδε καὶ κατενόη-
σεν ὅτι δύο εἰσι τὰ κυρίως αἰτία τῆς ὅλης οικονομικῆς κρίσεως καὶ τῆς
ἄλλης πολυμόρφου καχεξίας τοῦ ἱεροῦ κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου·
πρῶτον μὲν ὁ πολὺς καὶ δυσανάλογος ὄγκος τῶν δανείων, ἀπὸ μακρῶν
ἑτῶν κατεχόντων τὸ ἱερόν κοινὸν τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ διὰ τῶν
ὑπερόγκων τόκων ἐξαντλούντων πᾶσαν αὐτοῦ ζωτικὴν ἰκμάδα· δεύτερον

δὲ τὸ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐν τῇ Ἀδελφότητι τοῦ Ἁγίου Τάφου παρεισφροῦσαν καὶ κρατήσαν πλημμελὲς σύστημα τῆς ἀποκεντρώσεως, τοῦ καταμερισμοῦ δηλονότι τῶν διαφορῶν προσκυνηματικῶν προσόδων καὶ δὴ τῶν τοῦ πανσέπτου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ ἡ ὅλως ἀνεξέλεγκτος αὐτῶν διαχείρισις. Οὕτω δὲ ὁ Πατριάρχης **Δαμιανός**, ὡς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἰατρὸς σαφῶς τὴν διάγνωσιν ποιησάμενος, καὶ τοὺς ἐπισειομένους ἕνεκα τῶν εἰρημένων αἰτιῶν σοβαροῦς καὶ μεγάλους κινδύνους κατὰ τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ν' ἀποσοθήσῃ θέλων, βουλὴν ἐβουλεύσατο μεγαλόφρονα. Καὶ πρῶτον διὰ διαγγέλματος Αὐτοῦ πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον ἀνατομικῶς, οὕτως εἰπεῖν, καταδείξας τὰ τε γενικὰ, μερικὰ, ἐξωτερικὰ τε καὶ ἐσωτερικὰ αἷτια τῆς ἐπισχάτων μάλιστα ἐπιδεινωθείσης καταστάσεως τῶν πραγμάτων τῆς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Τάφου, θερμῶς ἐπεκαλέσατο τὴν ἀδελφικὴν αὐτῆς συνδρομὴν πρὸς κατάργησιν τοῦ πλημμελοῦς συστήματος, τοῦ ἀσφαλῶς εἰς καταστροφὴν ἄγοντος, καὶ τὴν ἐξέυρεσιν νέου ὑγιεστεροῦ συστήματος ἐπὶ ἀσφαλεστάτων τεθεμελιωμένου βάσεων, πρὸς ἀπαλλαγὴν μὲν τῶν ὑφισταμένων κακῶν, ἐξασφάλισιν δὲ μελλούσης εὐημερίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἀγῶνες καὶ αἱ προσπάθειαι αὗται αἱ εἰλικρινεῖς τοῦ μεγαλοπράγμονος τούτου Πρωθιεράρχου, αἱ παρακλήσεις, οἱ ἔνθερμοι Αὐτοῦ προτρεπτικοὶ λόγοι, αἱ παρακελεύσεις αἱ πατρικαί, ἡ διὰ ζωηρῶν χρωμάτων ἐξεικόνισης τοῦ ἀναμένουτος τὴν ἀδελφότητα ζοφεροῦ μέλλοντος καὶ τῆς ἀποσυνθέσεως τῆς ἀδελφότητος, ἐὰν παρωρᾶτο ἢ προτεινομένη ὑπ' Αὐτοῦ καὶ ἐπείγουσα ὅσον καὶ ἐπιβεβλημένη ὑπὸ τῶν πραγμάτων διόρθωσις, ταῦτα πάντα προσέκοπτον πρὸ δυσχεριῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἐξωθέν τε καὶ ἔσωθεν προβαλλομένων. Οὐχ ἥττον ὅμως καὶ μεθ' ὅλας τὰς προσισταμένας ταύτας δυσχερείας καὶ τὰ χαλεπώτερα τῶν ἀντικειμένων βουλευματα οὐκ ἀπεθαρρύνθη καὶ τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ γλυκεροῦ Αὐτοῦ ὄνειρου τῆς παλιγγενεσίας τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος τοῦ Παναγίου Τάφου, οὐδ' ὅπως οὐν ἀφίστηκε ἀλλ' ὑπὸ τῆς μεγαλόφρονος ἰδέας καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν αὐταπαρνήσεως διαπνεόμενος, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀειμνήστων μεγάλων Αὐτοῦ προκατόχων, ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, διαπόντειον πελαγοδρομίαν ἀνέλαβε καὶ κατήχθη εἰς Βασιλεύουσαν, ἐπικαλεσόμενος τὴν συναρωγὴν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῶν λογάδων τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν ἔθνους καὶ τὴν κραταίαν ὑποστήριξιν τῆς Σεβαστῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως πρὸς πραγμάτων τοῦ ἱεροῦ Αὐτοῦ σκοποῦ καὶ πόθου, ἧτοι τὴν διὰ τῆς ἐν γένει ἀνορθώσεως τῆς Ἀδελφότητος ἐξασφάλισιν αὐτῆς μέλλοντος σταθεροῦ, ἵνα δύνηται αὕτη ἀπέρισπάστως ν' ἀντεπεξέρχηται κατὰ τῶν πολιορκούντων Αὐτὴν μυρίων ἀναγκῶν καὶ ἰσχυρῶν ἐν κοσμικῷ πλούτῳ καὶ πολιτικῇ δυνάμει πολεμίων. Οὕτω δὲ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἁγίας Γῆς προαιώνια ἱστορικά καὶ ἠθικὰ δίκαια τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν Γένους παραμείνωσιν ἀδιάσειστα καὶ ἀλώβητα εἰς αἰῶνας.

Τοιοῦτος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ τὸν θρόνον τοῦ Ἀδελφοθέου περικοσμῶν μεγαλόφρον Πατριάρχης **Δαμιανός ὁ Α΄**.

(1902)

A. Γ.

